

ΤΕΛΕΙΑ ΚΑΙ... ΠΑΥΛΑ

«Όποιος αγαπάει την πατρίδα του, την κρίνει αυστηρά»

Γράφει ο Γιώργος Μεσσάρης | georgemessaris@gmail.com

Έχει η Ελλάδα ομορφιές...

ΜΕΡΟΣ 8 - ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ

Περάσαμε αρκετές ενδιαφέρουσες ώρες στο Προκόπι της Εύβοιας όπου φυλάσσεται το σκήνωμα του Αγίου Ιωάννη του Ρώσου. Το απόγευμα, μετά από μια ακόμα ευχάριστη διαδρομή μέσα σε μια απίστευτα όμορφη φύση, μας βρήκε στη Χαλκίδα. Λίγες βόλτες στην πόλη, ένα γρήγορο γεύμα και συνέχεια του ταξιδιού μας για την Αθήνα όπου φθάσαμε λίγο πριν τη δύση.

Έπρεπε να μείνουμε δυο-τρεις μέρες στην πολύβουη ελληνική πρωτεύουσα για κάποιες υποχρεώσεις μας. Κάθε φορά που βρισκόμαστε στην Αθήνα, η Νάταλν και εγώ τηρούμε έναν απaráβατο κανόνα. Επισκεπτόμαστε την Πλάκα. Εν τάξει, δεν ανεβαίνουμε κάθε φορά στην Ακρόπολη αλλά η από του σύνεγγυς θέα αυτού του ανυπέρβλητου μνημείου μαζί με την αρχοντιά που αναδύουν τα σοκάκια της παλιάς Αθήνας σου δίνουν την αίσθηση μιας πολιτιστικής ανάτασης και συνάμα τονώνουν την πεποίθησή σου ότι τούτη η ταλαίπωρη χώρα έχει δικαίωμα σε ένα καλύτερο αύριο.

Ένα από τα πράγματα, όμως, που σε πληγώνουν στην Αθήνα είναι οι πρόσφυγες και το δράμα που ζουν καθημερινά. Είναι τραγικό να βλέπεις οικογένειες με μικρά παιδιά να διανυκτερεύουν μέσα σε κουτιά ψυγείων και άλλων συσκευών. Όσο και να προσπαθεί ο ελληνικός λαός δεν μπορεί να λύσει το πρόβλημα. Την ίδια ώρα η «πολιτισμένη» Ευρώπη κωφεύει και εθελουφλεί! Σε τελευταία ανάλυση δεν ξέρω ποιοι είναι πιο αξιολύπτοι: Οι πρόσφυγες ή οι Ευρωπαίοι;

Αυτή τη φορά το σεργιάνι μας επεκτάθηκε και στον Πειραιά. Ήταν μια μέρα φορτισμένη συναισθηματικά για δύο λόγους.

Μετά από 46 ολόκληρα χρόνια βρέθηκα να περπατώ σε γνώριμους δρόμους του Λιμανιού. Από το Σταθμό

του Ηλεκτρικού μέχρι τη Φρεατύδα. Η πρώτη συγκίνηση με κυρίευσε όταν περάσαμε μπροστά από το νεοκλασικό κτίριο όπου στεγαζόταν η Σχολή Ναυπηγών Πειραιώς, λίγο πιο κάτω από το Δημοτικό Θέατρο επί της Λεωφόρου Ηρώων Πολυτεχνείου. Στις αίθουσες αυτού του κτιρίου έζησα ωραίες και δημιουργικές στιγμές.

Στη συνέχεια ο περίπατος μάς έβγαλε στο Πασαλιμάνι. Είχα να πατήσω το πόδι μου στην περιοχή από τις 18 Δεκεμβρίου του 1969, όταν απολύθηκα από το Ναυτικό και συγκεκριμένα από το Ναυτικό Στρατολογικό Γραφείο Πειραιά (ΝΣΓΠ). Εκεί και για 26 μήνες υπηρέτησα την πατρίδα πριν αυτή... «ανταποδοτικά» με στείλει στην άλλη άκρη της γης, στην Αυστραλία, όπου έζησα πάνω από 40 χρόνια.

Ενώ δεκαετίες είχα μείνει σχεδόν αδιάφορος για τα χρόνια μου στο Ναυτικό, ξαφνικά η περιέργειά μου απογειώθηκε. Ανηφορήσαμε γρήγορα την Ακτή Μουτσοπούλου για να βρεθούμε μπροστά στην Πύλη πίσω από την οποία παλιά στεγάζονταν πολλές υπηρεσίες του Ναυτικού. Σήμερα τόσο το ΝΣΓΠ όσο και το Ναυτικό Νοσοκομείο Πειραιώς έχουν μεταφερθεί στην Αθήνα.

Στην Πύλη βρίσκονταν δύο ναύτες. Πλησίασα, τους είπα ποιος είμαι και πιάσαμε την κουβέντα. Οι

θύμψες με πλημμύρισαν. Και τι να πρωτοαναφέρω. Πάντως εκείνο που έντονα έχει καταγραφεί στη μνήμη μου ήταν οι περιπέτειες του λεγόμενου αντιπραξικοπήματος του πρώην βασιλιά στις 13 Δεκεμβρίου του 1967. Το Ναυτικό είχε ταχθεί, όπως θα θυμούνται οι παλιότεροι, με τον Κωνσταντίνο και εγώ ήμουνα στην Πύλη αυτή βάρδια από τα μεσάνυχτα μέχρι τις 4 το πρωί. Φυσούσε πολύ και έκανε ένα αναθεματισμένο τσουχτερό κρύο που διαπερνούσε το κορμί σου και σου έσπαγε τα κόκκαλα. Γύρω στις δύο και μισή τα χαράματα άκουσα τις ερπύστριες ενός τανκ που λίγο μετά στάθμευσε απέναντί μου και έστρεψε το κανόνι του προς την Πύλη. Εγώ οπλισμένος με ένα αυτόματο του κακού καιρού έμενα... ακλόνητος στο καθίκον και διατηρώντας το χιούμορ μου τηλεφώνησα στον αξιωματικό υπηρεσίας, έναν κληρωτό ανθυποπλοίαρχο γιατρό, και του είπα: «Έχουμε... επισκέπτη. Να του ρίξω;...» Μέσα σε δέκα δευτερόλεπτα

ο αξιωματικός υπηρεσίας ήταν δίπλα μου στην Πύλη και λίγες ώρες αργότερα το «βασιλικό αντιπραξικόπημα» είχε περάσει στην... ιστορία με τον τέως να εγκαταλείπει άρον άρον τη χώρα.

Επειδή οι αναμνήσεις εύκολα σε παγιδεύουν σε ατέλειωτα ταξίδια, ως επανέλθουμε στο σημερινό ταξίδι μας που δυστυχώς πλησιάζει στο τέλος του. Μείναμε δύο ακόμα μέρες στην Αθήνα και από εκεί πήραμε το δρόμο για την Πάτρα και την Κυλλήνη για να το συνεχίσουμε με φέριμποτ μέχρι τον Πόρο της Κεφαλλονιάς. Μια ώρα αργότερα βρισκόμασταν στον πανέμορφο Καραβάδο. Το χωριό που έχει γίνει το ορμπτήριο των ταξιδιών μας και η φιλόξενη βάση των δημιουργικών μας δραστηριοτήτων!

Ελπίζω να απολαύσατε και σεις μαζί μας αυτό το οδοιπορικό των 2.500 χιλιομέτρων. Αν όχι, εσείς... φταίτε. Ας μη το διαβάσετε!

ΣΤΙΣ ΤΡΕΙΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: Το νεοκλασικό κτίριο όπου στεγαζόταν η Σχολή Ναυπηγών Πειραιώς. Η Νάταλν με φόντο το πανέμορφο Πασαλιμάνι και εγώ μπροστά από την Πύλη των Ναυτικών Ιατρικών (πρώην Ναυτικό Νοσοκομείο Πειραιώς). Δίπλα στεγάζεται το Ναυτοδικείο ενώ παλιότερα, στο ίδιο κτίριο, στεγαζόταν το Ναυτικό Στρατολογικό Γραφείο Πειραιώς – εκεί που υπηρέτησα την Πατρίδα για 26 ολόκληρους μήνες!

ΤΕΛΟΣ

Μέχρι την επόμενη εβδομάδα να περνάτε καλά και μην ξεχνάτε αυτό που όλοι μας πολύ συχνά δε... θυμόμαστε: Ζήστε τη ζωή σας σήμερα. Το χτες έχει περάσει ανεπιστρεπτή και το αύριο δεν ξέρει κανείς τι επιφυλάσσει...

Για οποιοδήποτε σχόλιό σας μπορείτε να γράψετε στην ηλεκτρονική μου διεύθυνση georgemessaris@gmail.com www.omegadocumentaries.com (Τελευταία παραγωγή: ΚΕΦΑΛΛΟΝΙΑ ΚΑΙ ΙΘΑΚΗ – ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΠΕΛΑΓΟΥΣ).

ΤΡΕΙΣ ΔΙΠΛΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ DVD:
ΕΛΛΗΝΙΚΑ/ΑΓΓΛΙΚΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΑ/ΙΤΑΛΙΚΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΑ/ΡΩΣΙΚΑ

Flowers Of The Sea Λουλούδια Του Πελάγους

Ένα ιστορικό-πολιτιστικό ντοκιμαντέρ
71 λεπτών του Γιώργου Μεσσάρη
για την Κεφαλλονιά και την Ιθάκη

ΤΙΜΗ \$25.00 ΜΕ ΤΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑ

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ: georgemessaris@gmail.com - Τηλ.: +30 6978 500020